

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 30/12
Luxemburg, 22 martie 2012

Hotărârea în cauza C-506/09 P
Portugalia/Transnautica – Transportes e Navegação, SA

Lipsa de diligență a autorităților vamale naționale poate crea o situație specială care să justifice remiterea unei datorii vamale

Această situație se regăsește atunci când autoritățile vamale naționale acceptă o garanție insuficientă pentru a acoperi datoria vamală rezultată dintr-un ansamblu de operațiuni de tranzit comunitar extern

În principiu, toate mărfurile necomunitare care intră pe teritoriul Uniunii Europene trebuie să fie vămuite la momentul sosirii. Pentru a nu supraaglomera frontierele Uniunii și pentru a face posibilă vămuirea cât mai aproape de întreprinderea destinatară a mărfurilor, Codul vamal al Uniunii¹ permite plasarea acestor mărfuri sub regimul de tranzit comunitar extern.

În temeiul acestui regim, mărfurile pot să circule sub supraveghere vamală pe teritoriul vamal și să nu fie puse în liberă practică – în special prin plata taxelor la import – decât la biroul vamal de la locul lor de destinație. Datoria vamală la import ia naștere în cazul în care mărfurile sunt sustrate de sub supraveghere vamală în cursul tranzitului.

Totuși, o rambursare sau o remitere a datoriei vamale în urma importării mărfurilor poate fi justificată de o situație specială care rezultă din circumstanțe care nu implică înșelăciune sau neglijență evidentă din partea persoanei interesate.

Titularul regimului (cum ar fi de exemplu transportatorul) trebuie să constituie o garanție pentru asigurarea plății datoriei vamale care poate lua naștere cu privire la mărfurile care beneficiază de regimul de tranzit comunitar extern. În această privință, autoritățile vamale pot permite constituirea unei garanții globale care să acopere mai multe operațiuni pentru care a luat sau poate lua naștere o datorie vamală. Totuși, atunci când autoritățile vamale constată că garanția constituită nu asigură plata datoriei vamale sau că aceasta nu mai este sigură sau suficientă pentru asigurarea plății în termenul prevăzut, ele solicită titularului, la alegerea sa, să constituie o garanție suplimentară sau să înlocuiască garanția inițială cu o garanție nouă.

Transnautica – Transportes e Navegação SA este o societate portugheză de transport rutier. Între 14 aprilie 1994 și 12 octombrie 1994, vama din Xabregas (Portugalia) a emis, în calitate de birou vamal de plecare, 68 de declarații de tranzit în favoarea acestei societăți, pentru punerea în liberă circulație pe teritoriul vamal al Uniunii a 64 de transporturi de tutun și a 4 transporturi de alcool etilic, acestea făcând obiectul regimului de tranzit comunitar extern.

Odată încheiată operațiunea de tranzit, au fost constatate anumite nereguli. Autoritățile portugheze au solicitat prin urmare Transnautica să facă dovada faptului că acționase în mod legal în cursul procedurii de tranzit comunitar extern, și, pe de altă parte, să achite datoriile vamale corespunzătoare.

Neavând cunoștință de aceste operațiuni de tranzit, Transnautica a descoperit că unul dintre angajații săi acționase în mod fraudulos, semnând, fără știrea societății, declarații de tranzit pentru operațiuni de contrabandă. Angajatul respectiv a fost concediat și ulterior a fost declarat vinovat de

¹ Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58).

abuz de încredere în formă continuată. În ceea ce privește Transnautica, urmărirea penală inițiată împotriva sa a fost încetată în luna septembrie 2005, pentru motivul că nu a avut cunoștință de faptele angajatului său și că reprezentanții săi nu au fost implicați în această fraudă.

În luna noiembrie 2003, Transnautica a solicitat rambursarea și remiterea datoriei vamale rezultate din importul celor 68 de transporturi în cauză. La 6 iulie 2005, Comisia Europeană a respins cererea formulată de Transnautica². Astfel, Comisia a considerat că societatea nu se afla într-o situație specială care să justifice remiterea și rambursarea datoriei vamale.

În luna octombrie 2005, Transnautica a formulat o acțiune în fața Tribunalului împotriva acestei decizii. Prin Hotărârea din 23 septembrie 2009³, Tribunalul a anulat decizia Comisiei. Astfel, Tribunalul a considerat că autoritățile vamale portugheze acceptaseră o garanție insuficientă pentru cele 68 de declarații de tranzit. Dacă autoritățile vamale portugheze ar fi verificat la momentul emiterii declarațiilor în cauză, că valoarea drepturilor și a celorlalte impuneri care pot lua naștere pentru fiecare încărcătură era acoperită de garanția globală constituită de Transnautica, cele 68 de declarații nu ar fi putut fi emise. Această lipsă de diligență a pus Transnautica într-o situație specială care depășește riscul comercial obișnuit inerent activității sale economice.

În acest context, Portugalia a formulat recurs în fața Curții de Justiție împotriva acestei hotărâri a Tribunalului.

Prin hotărârea pronunțată astăzi, Curtea respinge recursul și menține hotărârea Tribunalului de anulare a deciziei Comisiei. Astfel, Curtea apreciază că Tribunalul a considerat în mod întemeiat că lipsa de diligență a autorităților vamale portugheze – care a determinat ineficiența procedurilor de control efectuate de Transnautica – a creat o situație specială care justifică remiterea datoriei vamale.

Cu titlu introductiv, Curtea subliniază că acțiunea și controlul autorităților vamale naționale competente sunt esențiale nu numai la momentul întocmirii certificatului de garanție, ci și la momentul constituirii oricărei garanții globale, destinate să efectueze și să acopere o serie de operațiuni de tranzit. În consecință, deși Codul vamal nu prevede obligația formală de a controla caracterul corespunzător al garanției globale, **revine în sarcina autorităților vamale competente să ia toate măsurile necesare atunci când își dau seama că există o diferență între cuantumul garanției constituite și totalul drepturilor datorate pentru un ansamblu determinat de operațiuni de tranzit.**

În continuare, **Curtea confirmă concluzia Tribunalului potrivit căreia garanția solicitată de autoritățile vamale în prezenta cauză era necorespunzătoare.** În această privință, Curtea subliniază că garanția globală constituită în mod real nu a acoperit niciodată mai mult de 7,29 % din drepturile datorate, deși cuantumul acesteia ar fi trebuit să acopere cel puțin 30 % din aceste drepturi.

De altfel, **Curtea confirmă raționamentul Tribunalului cu privire la legătura de cauzalitate între, pe de o parte, lipsa de vigilență de care au dat dovadă autoritățile menționate – care a avut drept consecință faptul că operațiunile de tranzit au eludat toate măsurile de control prevăzute în reglementarea aplicabilă – și, pe de altă parte, existența unei situații speciale.** Cu privire la acest aspect, Curtea precizează că, în mod contrar susținerilor Republicii Portugheze, **Tribunalul nu a stabilit dacă există o legătură de cauzalitate între eroarea de calcul cu privire la cuantumul garanției globale și nașterea unei datorii.** Astfel, Tribunalul a examinat dacă **faptele erau susceptibile să creeze o „situație specială” care justifică remiterea datoriei vamale.** Procedând astfel, dacă autoritățile portugheze și-ar fi îndeplinit obligațiile în ceea ce privește calculul cuantumului garanției globale care trebuie constituită, ar fi rezultat că cele 68 de declarații de tranzit nu ar fi putut fi emise și că toate tranzacțiile, care au fost considerate ulterior frauduloase, nu ar fi putut fi efectuate.

² Decizia REM 05/2004 a Comisiei din 6 iulie 2005 de refuz al rambursării și al remiterii anumitor taxe la import către Transnautica – Transportes e Navegação SA

³ Cauza Transnautica – Transportes e Navegação SA/Comisia ([T-385/05](#)).

MENȚIUNE: Curtea de Justiție poate fi sesizată cu un recurs, limitat la chestiuni de drept, împotriva unei hotărâri sau ordonanțe a Tribunalului. În principiu, recursul nu are efect suspensiv. Dacă este admisibil și întemeiat, Curtea anulează decizia Tribunalului. Atunci când cauza se află în stare de judecată, Curtea poate să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul. În caz contrar, ea trimite cauza spre rejudecare Tribunalului, care este legat de decizia pe care Curtea a pronunțat-o în recurs.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720